

بسم الله الرحمن الرحيم

انتخابات دموکراتیک سرابی بیش نیست؛ تنها تشنگان دموکراسی آن را آب می‌پندارند!

(ترجمه)

نهم آگوست/اوت امسال در کنیا روز انتخابات خواهد بود. از زمان روی کار آمدن دموکراسی چند حزبی در ۱۹۹۲م این ششمین دور انتخابات چند حزبی است. در کنار کاندیدان مستقل، ۸۲ حزب دیگر در این انتخابات اشتراک خواهند کرد. از جمله ۴۷ نامزدی که علاقه‌مند رقابت بر سر ریاست جمهوری بودند، فقط ۴ نامزد توسط کمیسیون مستقل انتخابات و نظارت تأیید شده‌اند، از آن جمله رایلا اودینگا از جنبش دموکراتیک نارنجی (ائتلاف آزیمبو) و ویلیام روتو (ائتلاف کوانزا) به برنده‌شدن در انتخابات امید دارند. طبق معمول این ائتلاف‌ها بر اساس قبایل و اقوام شکل یافته و این تحریکات از اوایل کارزارهای انتخاباتی‌شان آشکار بود، تا حدی که ترس در بین تحلیل‌گران داخلی و بین‌المللی درباره امنیت مردم هم در جریان و هم بعد از انتخابات این دوره بالا گرفت.

این انتخابات درحالی برگزار می‌شود که شهروندان کنیا به خصوص از دید مسایل اقتصادی و امنیتی کاملاً در وضعیت یأس و ناامیدی به سر می‌برند، یأسی که هر سال به طور سرسام‌آوری افزایش می‌یابد. این دو موضوع همواره شدت یافته‌است و امیدی هم نیست تا به اسرع وقت به آن رسیدگی صورت گیرد، بلکه برعکس تبدیل به موضوعی شده‌است که رقیبان ریاست جمهوری با دادن شعارهای جذاب رأی دهندگان را به سمت‌شان می‌کشاند. با مشاهده به انتخابات‌های قبلی درمی‌یابیم که اقتصاد همان سال نسبت به سال‌های قبلی به میزان زیادی رکود می‌کند. توسعه اقتصادی در سال‌های ۲۰۰۲، ۲۰۰۷، ۲۰۱۲ و ۲۰۱۷ به ترتیب ۰/۲ درصد، ۰/۵ درصد، ۳/۸ درصد، و ۳/۸ درصد بدتر شده‌است و انتظار می‌رود که اقتصاد این کشور امسال بیش‌تر افول کند. از جمله مواردی که به رکود اقتصاد کمک می‌کند، اولاً تورم باعث شده‌است تا اجناس اساسی به شمول غذا، مخصوصاً جواری تا مرز ۲۵۰ شیلینگ کنیایی فی بسته ۲ کیلو گرامی افزایش یابد، ثانیاً جنگ بین روسیه و اوکراین باعث کمبود گندم و کود در این سرزمین شده‌است، چون کنیا ۹۰ درصد گندم و کود کیمیاوی مورد نیازش را از همین دو کشور وارد می‌کند. ثالثاً شرکت‌های داخلی و بین‌المللی، تاجران و سرمایه‌گذاران از نتایج انتخابات راضی به نظر نمی‌رسند. این موارد توسط سیاستمداران از جمله عوامل اصلی زندگی پُرمشقتی قلمداد می‌شود که فعلاً شاهد آن هستیم، اما حقیقت این است که نظام اقتصادی سرمایه‌داری منافع قشر ممتاز جامعه و آنانی که اسباب تولید و توزیع منابع را در دست دارند، در اولویت قرار می‌دهد. در واقع کسی که عمیق فکر کند، درک خواهد کرد که تورم حتی قبل از جنگ اوکراین هم وجود داشت! ضمناً ترس مبتنی بر رقابت بین خاندان‌های دارا و سرمایه‌داران بی‌اصل و نسب منتج به کمبود گردش پول در بازار و حتی باعث کاهش ذخایر ارز خارجی در بانک مرکزی به خصوص دالر شده‌است.

از لحاظ امنیتی، شهروندان زندگی‌شان را به سبب اظهارات تحریک‌آمیز سیاستمداران در معرض تهدید می‌بینند، اظهاراتی مانند این‌که: "ما موقف نمی‌خواهیم، اگر قرار است بد باشد، بگزارد بد باشد." چنین اظهاراتی با ظهور گروه‌ها و جنایتکاران غالباً توسط سیاستمداران برای اذیت و ترور رُقبای سیاسی و حامیان‌شان حمایت و استفاده می‌شوند. برعلاوه کنیا در اثر تطبیق عجولانه نصاب تحصیلی جدید "نصاب تعلیمی مبتنی بر شایستگی" فعلاً به بحران تحصیل مواجه شده‌است، چون شالوده و منابع آن تا هنوز آماده نیست، بنابراین آینده ۱/۴ میلیون طفلی را که قرار است به مکتب متوسطه بپیوندند، به مخاطره می‌اندازد.

ای مسلمانان! سیاستمداران و اعلامیه‌های‌شان در فریب شهروندان موفق بوده و نهایتاً آن‌ها را اغوا کرده‌است تا راحل مشکلات‌شان را از طریق انتخابات جستجو کنند. اکنون مشکلات نسبت به پنج دور انتخاباتی که گذشت، شدت یافته‌است و واضحاً این اعلامیه‌ها نوشته‌ای است که هیچ تضمین تطبیقی ندارد و شواهدی زیادی در این زمینه موجود است.

در حقیقت انتخابات دموکراتیک سرابی بیش نیست که تنها تشنه‌گان آن را آب می‌پندارند. هیچ راحل تضمین شده‌ای وجود ندارد چون تمام احزاب سیاسی از اسلام یک تصویر مُکدر نشان داده‌اند. این انتخابات در واقع استعمال رأی را قانونی‌سازی می‌کند، زیرا انتخابات راحل مشکلات نیست. غیر از این‌که کاندیدان ریاست جمهوری بیشتری وعده دهند، مثلاً روتو وعده

داده‌بود که منابع را در دسترس قشر فقیر قرار می‌دهد تا وضع بی‌نویان را بهبود بخشد، بر علاوه این‌که ۲۰۰ میلیارد شیلینگ را با سود کمتر به تاجران کوچک توزیع خواهد کرد. از سوی دیگر رایلا وعده داده‌است تا به ۸ میلیون مردم کنیا ۶۰۰۰ شیلینگ فی ماه به همراهی تحصیلات رایگان را از مکتب ابتدایه تا سطح پوهنتون فراهم خواهد کرد! این‌ها وعده‌های تُهی بیش نیست، اگر وضعیت اقتصادی کنیا را در نظر بگیریم، می‌بینیم که آن کشور توانایی اجرای چنین وعده‌هایی را به سبب قرضه‌های هنگفتی که هم در داخل و در خارج گرفته‌است ندارد، بدهی‌هایی‌که به مرز ۸/۲ تریلیون شیلینگ کنیایی می‌رسد!

در نتیجه وقت آن فرا رسیده تا مردم این سرزمین چشمان‌شان را باز کنند و بفهمند که انتخابات دموکراتیک به مثابه رویای روز است و اساسش بر حدس و گمان بنا شده‌است. سیاستمداران از شهروندان بهره می‌گیرند و از آن‌ها به مانند نردبان تا رسیدن به اریکه قدرت استفاده می‌کنند. بعداً آن‌ها را تا ۵ سال دیگر که دور بعدی انتخابات فرا می‌رسد، به باد فراموشی می‌سپارند.

مهم‌ترین مکلفیت‌مان این است تا شب و روز در کنار کتله اسلامی حزب التحریر برای از سرگیری زندگی اسلامی کار و فعالیت کنیم، کتله‌ای که از ملامتی هیچ ملامتگر، اعم از دموکراسی و ایدئولوژی سکولر – سرمایه‌داری نمی‌هراسد. برای رها کردن‌مان از قید و بند سیاسی، اجتماعی، اقتصادی و تعلیمی، هیچ گزینه‌ای وجود ندارد، جزء از تأسیس مجدد دولت اسلامی خلافت در سرزمینی که شرط و شرایط لازم آن را برآورده کند.

﴿وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَعْمَالُهُمْ كَسَرَابٍ بِقِيعَةٍ يَحْسَبُهُ الظَّمْآنُ مَاءً حَتَّىٰ إِذَا جَاءَهُ لَمْ يَجِدْهُ سَائِغًا﴾ (نور: ۳۹)

ترجمه: کسانی‌که کافر شدند، اعمال‌شان همچون سرابی است در یک بیابان که انسان تشنه از دور آن را آب می‌پندارد.

حزب التحریر – کنیا

۳۰ ذوالحجه ۱۴۴۳ ه. ق.

جمعه، ۲۹ جولای/ژوئیه ۲۰۲۲ م

مترجم: دانیال نور